

LBRIS

We know
books

David Baldacci

Numai minciuni

traducere din limba engleză
de Oana Stănescu

CRIME SCENE PRESS
2024

1

Mickey Gibson curăță saliva de pe fața lui Darby și apoi îi dădu fiicei ei în vârstă de doi ani o minge chițăitoare din plastic, sperând că avea să-i atragă atenția pentru o vreme. Fetița stătea răbdătoare în țarcul ei, privind mingea cu indiferență. Gibson învățase din una dintre multele cărți despre creșterea copiilor pe care le citise că, la doi ani, copilul ar trebui să fie capabil să se joace și să-și petreacă singur timpul preț de cel mult treizeci de minute.

Cine a scris chestia aia trebuie să fi fost drogat, altfel puștii mei nu au niciun viitor ca adulți.

Nu spera decât la o pauză de cinci minute, ca să-și încheie convorbirea telefonică.

Gibson îl ridică pe fiul ei de trei ani, Tommy, care se străduise din răspuțeri să-și folosească mama pe post de aparat de gimnastică, își împinse șoldul drept în afară și-l sprijini pe el. Nu era decât unsprezece dimineața iar Gibson era deja extenuată.

Femeia vorbi în microfonul căștilor:

– OK, Zeb, m-am întors. Cum ziceam, documentele sunt grăitoare. Există cel puțin două sute de milioane în șase conturi diferite; trei în Ciad, unul în Insulele Bermude și două în Zürich. Pesemne că Larkin știe că-l avem în gheare, așa că va încerca probabil să mute banii cât de curând și s-ar putea să nu le mai pot da iar de urmă.

Gibson ascultă preț de câteva momente, evitând cu dexteritate încercările lui Tommy de a se înfige în părul ei și a-i da jos căștile.

Darby aruncă mingea din țarc și-și lovi mama în spate înainte de a începe să plângă, apoi încercă să evadeze cățărându-se peste barele țarcului.

Femeia observă mișcarea și acționează imediat. În timp ce-l ținea încă pe Tommy, Gibson ridică mingea de pe podea, o aruncă în aer și o prinse, cu iscusință, pe la spate – era una dintre abilitățile dobândite pe vremea când juca baschet.

Darby își încetă ascensiunea, rânji larg și începu să aplaude.

– Mami, mami. B-bine.

Tommy era, de asemenea, suficient de fascinat încât să-și oprească atacul asupra părului mamei lui.

– Fă iar! ordonă el.

Gibson repetă acrobația în timp ce spuse:

– Bine, Zeb, înțeleg. Dar adevărul e că am avut noroc să apăs câteva butoane corecte și să găsesc câteva piste dificile, care au și condus la un rezultat, dar nu garantez că așa ceva se va întâmpla din nou. Avocații trebuie să ceară o hotărâre de suspendare și să pună odată capacul pe conturile alea înainte ca tipul să transfere banii Dumnezeu mai știe unde. Am verificat și putem pune sechestru pe sume pentru că în toate țările alea se aplică aceleași legi bancare ca pretutindeni, așa că Larkin nu-și poate acoperi urmele fără ca băncile să sufere consecințe majore cu privire la apartenența lor la comunitatea financiară internațională.

Gibson se opri o clipă și aruncă iar mingea ca să-și scoată degetul lui Tommy din ochiul drept. Prinzând cu agilitate jucăria, spuse:

– Probabil că Larkin regretă deja că nu a îngropat fondurile alea mai adânc, în vreun cont de peste ocean, cum ar fi în Insulele Cook, sau nu a spălat banii astfel încât să nu le mai putem da de urmă.

Femeia adăugă, încercând, în continuare, să-și controleze fiul care se rotea în jurul taliei ei:

– De asemenea, le-am prezentat deja dovezi avocaților principali ai creditorilor, care se ocupă de faliment, și s-au pus și ei în mișcare. Departamentele de transferuri bancare din Zürich și Ciad s-au închis, dar cele din Insulele Bermude încă funcționează. Așa că e absolut necesar să vă ocupați serios și cât mai repede de asta.

Ca și cum ar fi așteptat-o pe Gibson să termine de vorbit, Tommy vomită deodată pe mama lui. Gibson privi voma scurgându-se pe singurele ei haine curate din acel moment, în timp ce bucăți de alimente nedigerate aterizară pe picioarele ei goale. Colac peste pupăză, voma pătrunse în covor, creând o altă pată alături de cele deja existente.

Darby începu să râdă și să arate cu degetul:

– B-bine. T-Tommy.

Gibson își privi fiul, a cărui expresie facială spunea totul. O rupse la fugă și ajunse la vasul de toaletă tocmai la timp ca să-l țină pe copil deasupra lui, apăsând, simultan, butonul de *mute* al căștilor. Tommy reuși, cumva, să rateze complet vasul de toaletă și vomă, în schimb, pe suportul pentru hârtie igienică și pe perechea de papuci a mamei sale. Gibson îi lăsase acolo cu mai mult timp în urmă, când încercase să folosească baia. Apoi auzise o bufnitură undeva și îl găsisese pe Tommy în fund pe podeaua din bucătărie, acoperit de o mare parte din pământul umed dintr-un ghiveci. Îl dezbrăcase pe copil și îi aruncase hainele direct în mașina de spălat. Gibson avusese impulsul de a-l arunca și pe el, doar că nu se gândea cu drag la o vizită a celor de la Protecția Copilului. Însă Gibson uitase de papuci. Și de nevoia imperioasă de a face pipi.

Până în acel moment.

Femeia îl așeză pe Tommy pe jos și aruncă papucii murdari în coșul de gunoi. Se spală pe față, încercând să nu se uite la zoaiele care curgeau de pe ea în chiuvetă, pentru că asta ar fi făcut-o *pe ea*

să vomite. Se șterse, apoi se așeză pe toaletă, ținându-l pe Tommy și reuși, în final, să-și golească vezica.

După aceea, porni iar microfonul căștilor. În tot acest timp, Zeb trâncănise mai departe, neștiind nimic din drama casnică care se petrecea la celălalt capăt al convorbirii.

– Deci, cum ziceam, ai făcut o treabă minunată. Acum du-te și distrează-te, Mick, pe banii companiei, bineînțeles. Fă-o lată. O meriți.

– Da, Zeb, o să mă aranjez toată. Șampanie și caviar și o rochie lungă, pe corp.

– Distracție plăcută. Cu toții avem nevoie de câte o pauză.

– Nu-i așa?

– Hei, și data viitoare hai să ne vedem pe Zoom. Îmi place să văd fețele oamenilor cu care lucrez.

Nu și pe a acestui om, se gândi Gibson. Nu în clipa asta. Și posibil nici în următorii zece ani.

– Da, sună bine.

Gibson încheie apelul, trase apa și se uită la fiul ei.

Băiețelul își frecă burtica și zise grav:

– Mai bine, mami.

– Pun pariu.

2

Mai târziu, în timp ce copiii trăgeau un pui de somn, Gibson făcu un duș scurt, descuie ușa biroului și intră degrabă. A avea o ceașcă cu ceai de mentă într-o mână și un fursec de ovăz în cealaltă. Își schimbase hainele murdare și purta acum niște pantaloni verzi, scurți, de sport, un tricou și șosete până la gleznă. Până la următoarea tură de spălat, acelea erau, în principiu, toate hainele ei curate. Rochia cea lungă și mulată mai trebuia să aștepte, din moment ce nici nu avea una, la fel și ideea de „a o face lată”, orice ar mai fi însemnat și aia. Cât despre ceai și fursec, acestea înlocuiseră, în varianta „pentru mămică”, șampania și caviarul.

Cel puțin în cazul acestei mămică.

Difuzorul sistemului de supraveghere a copiilor se afla pe etajeră. Acum nu se auzea decât respirația lor calmă și o serie de mici sforăituri despre care Gibson știa că sunt ale lui Tommy. Gibson oftă și ea prelung și se întrebă dacă cei doi copii aveau să doarmă tot o oră, așa cum făceau de obicei. După cum descoperise, singurul element constant al vieții de mamă era faptul că nicio zi nu semăna cu alta.

Apoi Gibson trase cu ochiul la ea însăși, în reflexia cenușie din cele două monitoare ale computerului. A avea un metru șaptezeci dacă stătea dreaptă, ceea ce nu mai reușise să facă de când avusese copiii. Bănuia că șoldul ei drept ieșea în afară vreo zece centimetri în plus față de stângul și habar n-avea dacă urma să mai revină vreodată la normal. Nici nu voia să se gândească la cum arăta coloana ei vertebrală, dar dacă starea ei reflecta durerile cronice

de spate, atunci trebuie să fi fost un spectacol cu adevărat grotesc. Pe șolduri, fese și abdomen purta încă o cantitate încâpățanată de grăsime acumulată în timpul sarcinilor, iar Gibson nu-și dădea aseama cum avea să mai scape vreodată de ea. Părul ei negru era tuns scurt – cine mai avea timp de întreținut cosițe? Fața îi era umflată, pielea pătată – medicul ei ginecolog dăduse vina pe hormonii eliberați după naștere –, o chestiune pe care cărțile despre sarcină citite nu o prea detaliaseră. Atletă zveltă și energică din liceu și din colegiu părea să se fi ascuns în trupul de mămică. Pe postul de conducător de joc în echipa de baschet, Gibson fusese dură, bătaioasă, rapidă, extrem de pricepută la aruncarea de la semidistanță, avea abilități impresionante de pasare a mingii și de gestionare a terenului – și putea alerga toată ziua. Mai târziu, în calitate de tehnician criminalist, apoi polițist de patrulă și pe urmă anchetator, câștigase cursa de zece kilometri în numele întregului departament, timp de șase ani la rând, întrecând atât femei, cât și bărbați. La început, tipii erau mai rapizi decât ea, dar rezistența le scădea mereu după vreo cinci kilometri. Gibson încerca să nu mai zâmbească atât de larg când îi întrecea în punctul acela.

Acum, până și urcatul scărilor îi dădea bătăi de cap.

Studiase la Temple University, în Philadelphia, și fusese antrenată de legendara Dawn Staley. Gibson studiasse, de asemenea, arta dramatică și fusese distribuită în roluri principale în mai multe producții studentești de la Temple. Oamenii credeau pe atunci că avea să ajungă într-o zi pe Broadway. După colegiu, Gibson cochetase chiar cu ideea unei cariere în actorie, dar aflase destul de curând că nu era suficient doar să fii bun, căci concura cu o mulțime de oameni cu mult mai talentați și mai ambițioși, care erau convinși că le era scris să ajungă pe Broadway.

În tinerețe, fusese o împătimită a calculatoarelor și a jocurilor video. Făcuse cursuri în timpul colegiului pentru a-și îmbunătă-

ți abilitățile digitale, știind că astfel avea să aibă întotdeauna un loc de muncă. La un moment dat visase chiar să joace baschet profesionist, dar își dăduse seama destul de repede că nu era nici suficient de athletică, nici destul de talentată ca să joace în WNBA.

Alesese, în schimb, să meargă pe urmele tatălui ei și să intre în poliție. Tatăl lui Gibson fusese încântat, dar nu și mama ei. Ajunsesse, în cele din urmă, în funcția de detectiv criminalist și îl întâlnise pe cel despre care crezuse că era iubirea vieții ei. Numele lui era Peter Gibson și era un tip înalt și chipeș, sociabil și amuzant. Și, după cum avea să afle ea ceva mai târziu, cel mai mare căcănar din lume. Îi spusese că își dorea o familie mare, dar îndată ce apăruse primul copil tipul se schimbase total, fiind permanent iritat de faptul că nu mai ieșea cu prietenii sau că weekendurile îi erau „stricate” de îndatoririle de tătic. Când Gibson era însărcinată cu Darby, Peter scosese toți banii din conturile lor și fugise cu secretara lui, lăsând-o pe Gibson cu un copil mic și cu încă unul pe drum, cu o ipotecă și facturi care nu puteau fi plătite dintr-un singur salariu.

Femeia îl căutase, însă Peter își pusese în aplicare planul de dispariție atât de desăvârșit încât Gibson se întreba dacă nu cumva avusese ajutor din partea unui profesionist. Pierduse casa și fusese nevoită să-și dea demisia din poliție, apoi se mutase în Williamsburg, în Virginia, unde trăiau părinții ei, aflați la pensie. Avusese noroc să fie angajată de ProEye, o agenție internațională de investigații private, care-și desfășura o mare parte a activității online. Era plătită bine, iar jobul îi permitea să-și folosească abilitățile digitale și să lucreze de acasă cam tot timpul. În plus, mama și tatăl ei o sprijineau și aveau grijă de copii, pe gratis.

Gibson își revenea, încetul cu încetul, dar a fi părinte singur era o provocare chiar și avându-i aproape pe ai ei. Aveau amândoi probleme de sănătate și se pricepeau mai degrabă să-și frângă mâinile prin cabinetele doctorilor decât să o ajute. Însă Gibson

le jongla pe toate pentru că nu avea încotro și pentru că-și iubea copiii. Chiar și atunci când vomitau pe ea.

Acum se folosea de abilitățile ei de lucru pe calculator ca să muncească pentru ProEye. Compania era specializată în găsirea averilor unor infractori bogați care continuau să trăiască bine-mersi în lux, în timp ce le dădeau cu flit tribunalelor și creditorilor, ascunzându-se în spatele unui zid de avocați agresivi, contabili uneltitori și specialiști în PR detractori. Și existau atâția ratați plini de bani, încât ProEye – și deci Gibson – aveau non-stop de muncă.

Era clar că unora nu le plăcea să-și plătească datoriile, ca și cum ar fi fost cumva scutiți de această obligație. În timp ce unii mecanici, casieri sau lucrători în depozite erau audiați regulat de către Fisc pentru câteva mii de dolari, doar pentru că erau la îndemână, miliardarii reușeau să sperie perceptorul cu figurile lor legale și contabilicești.

Gibson participase la o înfățișare în procesul în care miliardarul acuzat declarase că afacerea lui crease mii de locuri de muncă și că *acei* oameni plătiseră taxele, că sumele care îi reveneau lui erau, de fapt, foarte mici, din moment ce o mare parte din averea lui de miliarde de dolari era sub formă de acțiuni – pe care le folosisese drept garanție ca să-și plătească necesitățile unui stil de viață extravagant, ocolind astfel cu succes plata taxelor – și că făcuse donații. Când avocatul din partea guvernului subliniase faptul că asta nu justifica faptul că nu plătise nicio taxă pentru sumele încasate, miliardarul nu îi spusese imediat să se mai ducă și-n mă-sa. Răspunsese doar zicând: „Mai stai până când facem noi să fie lege. Nu mai durează mult.” Și abia *apoi* îi zisese să se ducă în mă-sa.

Gibson sorbi din ceai și mușcă din fursec, își așeză căștile pe urechi și începu să apese tastele calculatorului. Activitatea ei de acum nu îi aducea deloc valurile de adrenalină pe care le simțise

lucrând la cazuri în poliție. Dar viața e plină de compromisuri, iar acesta era un compromis pe care-l făcuse de dragul familiei ei, un lucru pe care orice mamă l-ar fi înțeles. Poate că, în cele din urmă, avea chiar să găsească un alt bărbat cu care să-și petreacă viața, dar deocamdată părea un lucru puțin probabil. De ce? Pentru că, pe lângă multe alte lucruri fără de care o lăsase, Peter Gibson reușise să-i distrugă complet încrederea în oameni; în bărbați și, chiar mai rău, în ea însăși.

Gibson se pregăti să pornească pe urmele unui afacerist poptoglar care ascunsese pe undeva vreo două miliarde de dolari, dar care, din păcate, era dator cu vreo patru. Un alt pungaș de talie mondială într-un ocean de escroci. Cu douăzeci de ani înainte existau mai puțin de cinci sute de miliardari în toată lumea. Acum erau aproape trei mii, ceea ce reprezenta un număr uriaș de oportunități pentru a crea averi ce reveneau doar câtorva persoane alese pe sprânceană.

Restul omenirii n-avea decât să-și aștepte rândul, concluzionă ea.

Însă imediat îi sună telefonul.

Și tot ce reprezenta viața de mamă singură, din suburbii, a lui Mickey Gibson avea să fie spulberat.